



SDRUŽENÍ SALESIÁŇŮ
SPOLUPRACOVNÍKŮ



Formační plán ASC 2025

POSLÁNÍ



*„Chovejte se tak, aby vás lidé
mohli mít rádi“*

Obsah

Úvod	3
1. Co je posláním církve – z našeho salesiánského pohledu? <i>Michael Martinek</i>	5
2. Naše poslání k mladým <i>Anežka Hesová</i>	7
3. Poslání k hledajícím: Od předávání komplexu znalostí (křesťanská nauka) k... čemu? <i>Ondra Medla</i>	10
4. Naše poslání k potenciálním spolupracovníkům <i>Liduška a Pavel Solovští</i>	13
5. Misie jako dialog <i>Dagmar Beránková</i>	16
6. Spiritualita – hledat, kde je citlivé místo člověka <i>Jana Macháčková</i>	19
7. Naše poslání k seniorům <i>Zdeněk Mrázek</i>	23
8. Misie k nám samotným <i>Josef Hes</i>	28
9. Příprava na služby bližním <i>Hanka Chytrá</i>	30
10. Jak můžeme přispět k tvorbě základní buňky církve, jejíž jsme součástí? <i>Josef a Lenka Pešatovi</i>	34

Úvod

Každý z nás byl ve svůj čas poslán do života, a to doslova. Z Boží dobroty jsme zde a právem od nás očekává, že naše žití naplníme láskou, prací, dobrými vztahy. Takový životní úkol vyžaduje nemalé úsilí, pot, někdy trápení, občas přijde drobná odměna. Lze vůbec něco takového zvládnout dobře? Není to dokonce nad naše síly?

V poslání se ukrývá jakýsi proces, vývoj, kterým máme dospět k plnosti života. Proces, který má svoji konkrétní cestu se značkami, mapou, pravidly. A má svůj směr a cíl.

Osobně si cestu představuji jako křivku, jejíž celkové směřování se pak snažím držet v kursu směrem k Boží Lásce. Trochu jako plachetnice, která proto, aby doplula do přístavu využívá konkrétní více či méně příznivé větry, proudy, útesy i laguny. Cesta od mého narození do věčnosti je pestrá na události jak všední, rutinní tak i na přelomové jako je například křest, svatba, narození dětí, nové zaměstnání. A také přirozeně smrt. Cesta mého života pokračuje vždy dále skutečnosti, kterou zatím neznám, nicméně mohu ji okoušet v určité podobě už nyní.

Co tím chci říct? Že vidím moje poslání jako orientaci pro konkrétní uskutečňování mé cesty, které mě vede životem a v určité chvíli se naplní skutečným setkáním s Bohem. Moje cesta plynule pokračuje dál. Jsem to stejný já, stejná cesta, po které pokračuji v plné přítomnosti Boží.

Jak jsem naznačil na začátku putování životem má svoje nemalé nároky. Zásadní je plně rozpoznat a přijmout svou vlastní cestu. Je přímo potřebné být na své cestě celým svým srdcem i tělem a vnímat a přijímat co denně přichází. Je toho tolik, pěkného, potřebného, často velmi náročného. A to vyžaduje nasazení. A také

kázeň, kterou měl don Bosko. Když při chůzi koukám do mobilu, tak dříve nebo později o něco zakopnu....

Ti, kdo ovládali a ovládají bezpečnou chůzi po boží cestě jsou svatí. Carlo Acutis řekl „Náš cíl musí být nekonečný, ne konečný.“ Carlo opravdu chtěl po této cestě jít. A při tom dělal běžné denní věci. Studoval, programoval, hrál fotbal.

Drazí, v roce 2025 nabízí formační plán abychom upevnili, případně rozvinuli své poslání. Přináší možnost, jak obnovit svoje síly i srdce, abychom na naší cestě vytrvali a přinášeli dobré ovoce, podobně jako Matka Markéta na Valdoku. Obklopuje nás znamenitá podpora. Jsme v Boží blízkosti, svatí nás podpírají, máme své pěkné vztahy, salesiánskou rodinu a k tomu máme ještě tento čerstvý formační plán. Tedy s odvahou do toho.

Abychom se mohli dobře seznámit s naším posláním, je FP připraven tak, aby nás při sdílení vedl formou doporučenou synodálním procesem tak, jako tomu bylo vloni. Mám za to, že se tato forma sdílení velmi osvědčila, a tak ji prosím využijte i pro setkávání nad FP 25.

Ať vám Bůh žehná a zaplaví vaše srdce jistotou své lásky.

~ Petr Janžura

1. Co je posláním církve – z našeho salesiánského pohledu?

MICHAEL MARTINEK

◆ K ZAMYŠLENÍ

Ježíš posílá své apoštoly: „*Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal*“. (Mt 28,19-20).

Církev realizuje toto poslání čtyřmi způsoby jednání: vytváří společenství (koinonia), modlí se a slaví (liturgia), předává víru (martyria), pomáhá trpícím (diakonia).

Don Bosko prožívá poslání církve se specifickým zaměřením na děti a mládež ze sociálně slabších vrstev. Být salesiánem / salesiánkou tedy znamená „být v Církvi znamením a nositeli Boží lásky mladým, zvláště těm nejchudším.“ (Stanovy SDB, článek 2)

Tuto programovou definici je třeba číst v perspektivě současných „znamení doby“:

- dnešního člověka nepřesvědčí slova, pokud nejsou doprovázena autentickými činy, svědectvím života;
- náboženské instituce (církve) ztratily svůj společenský vliv a často i věrohodnost, víra se chápe spíš jako cesta osobního hledání než jako ucelený náboženský systém;
- masový vliv médií (tisk, rozhlas, televize) je nahrazován internetem a komunikací na sociálních sítích;
- odpovědnost za realizaci církevního poslání mají nejen kněží a biskupové (hierarchie), příp. řeholníci a řeholnice, ale sdílejí ji společně všichni pokřtění, tedy i laici/laičky;

- chudoba má více forem: vedle materiální chudoby se projevuje také chudoba duchovní (ztráta smyslu pro posvátno), morální (neexistující nebo převrácená stupnice hodnot)
a kulturní (nedostatek kulturních a vzdělávacích podnětů, jehož důsledkem je neschopnost kritického myšlení a snadné podléhání dezinformacím);
- mladí lidé dozrávají do plné dospělosti později než dřív (cca kolem 30 let) a během tohoto období získávají víc zkušeností než dřív (vzdělání, cestování, partnerské vztahy apod.)...

OTÁZKY K DISKUSI

- Jaká další „znamení doby“, důležitá pro naše poslání, můžeme najít?
- Měli bychom na základě těchto „znamení doby“ něco změnit ve svém chápání salesiánského poslání?
- Který ze čtyř způsobů církevního jednání je mi nejbližší, vnímám ho jako své osobní poslání?

MODLITBA

Prosme Boha, našeho Otce:

V Donu Boskovi jsi nám daroval otce a učitele.

Dopřej nám, abychom jako on ztělesňovali tvou lásku k mládeži a mladým ji skutečně nesli.

Otevři naše srdce a naši mysl, abychom ve znameních této doby vnímali vanutí tvého Ducha.

Svou milostí učiň náš apoštolát plodným.

Amen.

2. Naše poslání k mladým

ANEŽKA HESOVÁ

K ZAMYŠLENÍ

Čl. 10 § 4. Salesiáni spolupracovníci při svém výchovném působení kladou důraz na vnitřní schopnosti člověka a věří v působení milosti. Na mládež se dívají s realistickým optimismem, protože jsou přesvědčeni o výchovné hodnotě zkušenosti víry. Jejich vztah k mladým lidem je inspirován zralou přívětivou láskou.

Na "planetě" mladých se nikdo moc neohřeje. Je to spíš uhánějící vlak, do kterého nastupují stále noví pasažéři a brzy z něj zase přestoupí do jiné fáze života. Nedávno jsme v něm ještě jeli my, ani jsme se nenadáli a už z něj vystupují naše děti, aby daly prostor našim vnoučatům. Uteče to, ale je to pořádná jízda, která člověka mnohdy ovlivní na celý zbytek života.

Jako salesiány nás Bůh povolal přinášet do tohoto vlaku Krista těm, kdo v něm právě jedou. To je pěkně těžký úkol. S vírou máme sice skvělé zkušenosti, sami jsme si ji uchovali nebo ji znovu objevili a víme, že je to dobré, jenže... Doba, kdy jsme byli mladí my, se dost liší od té současné. To, co platilo pro nás, nemusí už platit pro dnešní mladé. Nemůžeme se divit, že knihy, akce, spolča, témata a programy, které oslovovaly nás, už současné generaci nic neříkají. A tak, když se jako misionáři vydáváme na planetu dnešních mladých lidí s tím nejlepším zbožím, které máme – totiž s vírou v Pána Ježíše – nejednou nás čeká zklamání.

Problém nastane ve chvíli, kdy si myslíme, že víme, co je pro mladé lidi dobré. Vždyť pro nás to dobré bylo! Občas se nám ne-

daří zamaskovat křečovitou úzkost, aby mladí nepřestali chodit do kostela, aby se nevzdálili křesťanskému prostředí, aby neopustili bezpečné prostředí církve. A oni to z nás cítí. Misionář, který přináší odpovědi tam, kde nezazněla otázka, je totiž nesnesitelný.

Co takhle inspirovat se v tomto ohledu u Ježíše? Ten druhým nic nevnucoval. Trávil s lidmi čas, vstupoval do jejich prostředí a zajímal se o to, co potřebují. Zacheovi mohl říct: „Hele, já jsem Bůh a přesně vím, co musíš udělat, abys zachránil svůj život. Slez z toho stromu a rozdej svůj nakradený majetek chudým.“ Ale on se namísto toho pozval k němu na večeři. Slepému Bartimaiovi mohl říct: „Vím, že ti chybí zrak a dokážu to vyřešit.“ Ale místo toho se ho zeptal, po čem touží. Samaritánce mohl říct: „Vím, že žiješ v neuspořádaném vztahu a poradím ti, jak dát svůj život do pořádku.“ Ale místo toho ji požádal o vodu.

S čím přicházíme za mladými lidmi my? S osvědčeným návodem, jak prožít dobrý život, s varováním před nástrahami světa... anebo s otevřeností, upřímným zájmem a účastí na tom, co prožívají oni? Duch svatý přece může situaci obrátit a z mladých lidí udělat misionáře, kteří naopak přinášejí Boha nám! Budme připraveni nejen dávat, ale také se nechat mladými lidmi obdarovat.

OTÁZKY K DISKUSI

- **Jakou náboženskou zkušenost jsem udělal ve svém vlastním mládí / jaké náboženské zkušenosti (si myslím, že) prožívají dnešní mladí?**
- **Kde se ve svém životě setkávám s mladými lidmi (u jakých konkrétních příležitostech, v jakém prostředí, online i „naživo“)? Jak se v těchto situacích cítím, jak z nich čerpám, do jaké role se stavím?**

- Jakým hodnotám (si myslím, že) dávají dnešní mladí lidé jiný rozměr, co chápou jinak než já? (například „svoboda“ je jinak důležitá pro člověka, který zažil pád komunismu, „rodina“ je jinak důležitá pro člověka, který vyrůstal ve střídavé péči, „pravda“ je jinak důležitá pro člověka, který vyrůstá v éře dezinformací apod.)

MODLITBA

Dobry Boze, dekujeme ti za deti a mlade lidi i za duveru, se kterou nas zvesh k tomu, abychom spolecne s nimi hledali a nachazeli Tve pusobení v nasich zivotech. Prosime te, zehnej nam, kdyz se jim svými slovy, príkladem i modlitbou snažíme ukázat cestu k Tobě. Otevři naše srdce, ať jsme citliví k jejich potrebám a respektujeme jejich jedinečnost. Dej, ať nepřehlédneme situace, kdy naopak skrze mlade lidi promlouváš Ty k nám. Amen.



3. Poslání k hledajícím: Od předávání komplexu znalostí (křesťanská nauka) k... čemu?

ONDRA MEDLA

◆ K ZAMYŠLENÍ

V dnešní době se můžeme často cítit podobně jako sv. Pavel, který v Listu Římanům píše: „Zakládám si na tom, že zvěstuji Krista těm, kteří o něm dosud neslyšeli. Nechci stavět na cizích základech, ale řídím se slovy Písma: „Uvidí ho ti, kdo o něm nic nevěděli...“. (Řím 15, 20-21).

Motivací k této (misijní) činnosti má být „jediný cíl, totiž sloužit člověku tím, že mu zjeví lásku Boží“. (Redemptoris missio). Co to ale v dnešním slovníku je? Vystačíme si s obvyklým, kerygma' – hlásáním – 1) Bůh každého miluje a má s ním dobrý plán. *To zní dobře* 2) Hříchem je ale každý od dobrého Boha oddělen. *Co? Co je ten hřích?* 3) V Ježíši Kristu je nabídnuta záchrana a nové spojení s Bohem. *Zatím jsem si vždycky pomohl sám a Bůh je to Něco?* 4) Tato záchrana v Ježíši Kristu a nový život z Ducha jsou nabídnuty každému člověku. *Nový život z Ducha?* Dovedeme správně interpretovat pojem záchrana/spása („spása je osvobození ode všeho, co člověka trápí a utlačuje, a především pak osvobození od hříchu a od zlého ducha...“ (Evangelii nuntiandi)

Nezapomínejme ale, že i Ježíš, než začal hlásat, „měl skutky“, a jak píše apoštol ve svém 2. listě (14-16): ...*Kdyby některý bratr*

nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Budte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad,“ ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Nouzí v našem okolí většinou moc lidí netrpí, ale můžeme dosadit nějakou jinou formu účinné pomoci našim bližním (čas, vyslechnutí, pochopení, neodsuzování... až po třeba společnou večeři)

V doporučené literatuře – Evangelium laudii – lze najít k tomuto tématu řadu zajímavých podnětů, třeba tyto:

- Evangelium je zdrojem radosti, učedníci mají být radostní (Kam přišli učedníci, tam zavládla „preveliká radost“... Proč nevstoupit do této řeky radosti? Jsou křesťane, jejichž styl vypadá jako postní doba bez Velikonoc.
- Nepřestanu opakovat tato slova Benedikta XVI., která nás přivádějí k **jádro evangelia**: „Na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí nebo nějaká velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření“. ... Tam spočívá zdroj evangelizační činnosti. Protože, přijal-li někdo tuto lásku, která jej obdarovává smyslem života, jak by mohl potlačovat touhu sdílet ji druhým?
- Všichni mají právo obdržet evangelium. Křesťané mají povinnost hlásat jej, aniž by někoho vylučovali; nikoli jako někdo, kdo ukládá nový závazek, nýbrž jako někdo, kdo sdílí radost, poukazuje na krásný obzor a nabízí lákavou hostinu. Církev neroste proselytismem, nýbrž „přitažlivostí“.
- Je tedy třeba být realisty a nepovažovat za samozřejmé, že ti, ke kterým mluvíme, znají kompletní pozadí toho, co říkáme ...
- „Hlavním prvkem Nového zákona je milost Ducha svatého projevující se vírou, která prokazuje lásku.“
- „Milosrdenství je v sobě samém největší z ctností, obdarovává totiž druhé, a především ulevuje bídě druhých. ...

- Misionář při hlásání mezi nekřesťany vychází z přesvědčení, že tak jako u jednotlivců, tak i u národů je zde již působením Ducha – i když neuvědoměle – očekávání poznat pravdu o Bohu, o lidech, o cestě k osvobození ze hříchů a smrti.

A co se osvědčilo v četných diskusích s hledajícími při předávání, složitého komplexu znalostí (u nás kurzy Alfa) – tak jak je uvedeno v Písmu a evangeliích – že Bůh ujímá člověka, miluje ho a chce jeho dobro. Nikoho neztrácuje, respektuje lidskou svobodu. Člověk může Boha odmítnout – Bůh člověka však neodmítá nikdy. Při rozhovorech s hledajícími také musíme umět lidsky přiznat, že na některé jejich otázky můžeme v lepším případě odpovědět hned, na jiné až později, ale jsou otázky, na které neznáme odpověď ani my laici, ani církve, ani papež a (aspoň na tomto světě) zůstávají nezodpovězeny.

OTÁZKY K DISKUSI

- Mám vlastní radostnou zprávu, kterou mohu a mám odvalu předávat?
- Hledám/umím/snažím se – najít takovou formu radostné zprávy, která by byla zajímavá i pro nezasazeného, neznaného nebo dokonce nehledajícího adresáta?
- Někjaké zkušenosti?

MODLITBA

*Děkujeme ti Pane, že se smíme být tvými bratry a sestrami.
Pomáhej nám být taky tvými svobodnými, radostnými
a hodnověrnými svědky;
dej nám vnímavé srdce, abychom, tak jako ty, uměli účinně
pomoci a dokázali nalézat správná slova k srdcím blízkých.
Nebo zkuste něco jiného příhodného :-)*

Amen.

4. Naše poslání k potenciálním spolupracovníkům

LÍDA A PAVEL SOLOVŠTÍ

◆ K ZAMYŠLENÍ

„Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Tam byl muž jménem Zacheus, vrchní celník a veliký boháč; toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je, ale poněvadž byl malé postavy, nemohl ho pro zástup spatřit. Běžel proto napřed a vylezl na moruši, aby ho uviděl, neboť tudy měl jít. Když Ježíš přišel k tomu místu, pohlédl vzhůru a řekl: „Zachee, pojd' rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl a s radostí jej přijal. Všichni, kdo to viděli, reptali: „On je hostem u hříšného člověka!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamův. Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (Lukáš 19, 1 – 10)

Naše poslání k potenciálním spolupracovníkům – jsou oslovitelní? Jsme inspirující?

V evangeliu čteme – Ježíš nehleděl na pověst člověka (Zachea) a dokonce se pozval k němu domů, aniž by ho Zacheus prosil. Šel a udělal první krok. (podnět k otázce č. 1)

Je skvělé organizovat velké akce, kde se lidé mohou setkávat a společně sdílet, ale jako stejně důležité se nám zdá zaměřit se na doprovázení jedné rodiny ve svém okolí (farnost, sousedé, práce), která je ráda za pozornost a zájem a příkladem vlastního

života jim ukázat cestu k salesiánství. Dle encykliky Evangelii Gaudium čl. 46. (str. 35):

Církev, která „vychází“, je církví otevřených dveří. Vycházet ven k druhým a vydávat se na periferie lidstva neznamena bezhlavě a beze smyslu běžet do světa. Častokrát je lepší zpomalit krok, odložit neklid, pohlédnout druhým do očí a naslouchat jim, anebo odložit naléhavé povinnosti a doprovodit toho, kdo zůstal na kraji cesty. Někdy je jako otec marnotratného syna, který nechává otevřené dveře, aby syn mohl bez obtíží vstoupit, až se vrátí. (podnět k otázce č. 2)

Pokud mě něco baví, dělám to s nadšením, láskou a přesvědčením, jsem schopen strhnout ostatní. Pokud něco dělám jen z povinnosti, nikdy nikoho neoslovím a ani nenadchnu. (podnět k otázce č. 3)

Encyklika Evangelii Gaudium čl. 87 (str. 60):

Dnes, kdy sítě a nástroje lidské komunikace dosáhly neslýchaného rozvoje, vnímáme výzvu k tomu, abychom objevili a sdíleli „mystiku“ společného života, kdy se umíme smísit s ostatními, setkávat se s nimi, brát je do náruče, vzájemně se a být součástí toho poněkud chaotického davu, který se může proměnit na opravdovou zkušenost bratrství, na solidární karavanu, na svatou pouť. Takto se větší možnosti komunikace stanou většími možnostmi setkávání a solidarity mezi všemi. Kéž bychom kráčeli touto cestou! Bylo by to moc dobré, moc ozdravné, osvobozující a nadějně! Je prospěšné vycházet ze sebe a připojit se k druhým. (podnět k otázce č. 4)

K ZAMYŠLENÍ ODE MNE

Encyklika Evangelii Gaudium čl. 92 (str. 63)

Zde je pravé uzdravení, poněvadž tím postojem k druhým, který nám skutečně přináší uzdravení namísto nemoci, je mystické,

kontemplativní bratrství, které dokáže vzhlížet k posvátné velikosti bližního, dovede objevovat Boha v každé lidské bytosti, umí snášet nesnáze společného života přilnutím k lásce Boží, dovede otevřít srdce božské lásce a usilovat o štěstí druhých, jako o ně usiluje jejich dobrý Otec.

OTÁZKY K DISKUSI

- Jsme my těmi, kdo nesou radostnou zvěst evangelia a naše salesiánství (poselství o Donu Boskovi) druhým?
- Napadá mě někdo takový v mém okolí, komu bych tuto „službu“ mohl prokázat?
- Přijímám své salesiánství jako radost nebo jen jako povinnost?
- Nebojím se/nestydím být na sociálních sítích (ve virtuálním prostředí) aktivní?

MODLITBA

Prosba o vedení Duchem Svatým

Duchu svatý, osvěcuj mě, veď mě, posiluj a utěšuj.

Řekni mi, co mám dělat, dej mi své vnuknutí.

Chci přijmout a uskutečnit všechno, co chceš ty, podrobit se tvému vedení.

Daruj mi k tomu sílu, vytrvalost a nadšení.

Amen.



5. Misie jako dialog

DAGMAR BERÁNKOVÁ

◆ K ZAMYŠLENÍ

Každý křesťan je natolik misionářem, nakolik se setkal s Boží láskou v Ježíši Kristu

(Papež František – Evangelii Gaudium, čl. 120)

Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi pít!“ (Jan 4, 7)

Žena tam nechala svůj džbán a odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?“ **Mnoho Samařanů** z onoho města v něho uvěřilo pro slovo té ženy... *(Jan 4, 28-29 a 39)*

Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky: „Rabbuni“, to znamená „Mistře“. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mě, dosud jsem nevystoupil k Otci. **Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i k Bohu vašemu.**“ **Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“ (Jan 20, 16- 18)**

My všichni jsme zajisté povoláni k růstu ve svém evangelizačním poslání. Zároveň usilujeme o lepší formaci, o prohloubení své lásky a o jasnější svědectví evangelia. **V tomto smyslu musíme všichni dovolit druhým, aby nás evangelizovali.** *(Papež František – Evangelii gaudium, čl. 121)*

• • •

Tím, že jsme byli pokřtěni, jsme se stali učedníky a misionáři. Všichni pokřtěni, bez ohledu na to, jaké mají postavení v církvi, jak jsou teologicky vzdělání, jak jsou angažováni, jaké mají

schopnosti apod., jsou povoláni, aby svědčili o Ježíši. Bůh neposílá jen silné a svaté, ale také slabé a hříšné, tedy i mě a tebe. Představa, že evangelizace je svěřena výhradně kvalifikovaným jedincům, zatímco ostatní jsou pouze příjemci jejich působení, je mylná. Být misionářem neznamená naučit druhé katechismus, představit jim soubor dogmat, dokumentů a církevních pravd. Jde o něco většího: přiblížit jim, co do mého života přináší Ježíš, jeho láska, milosrdenství, odpouštění, přátelství s ním. „Co je salesiánské povolání? Najít to místo, kde můžu ukázat, že jsem přítel...“ (Vojta Sivek)

V tomto ohledu je třeba si uvědomit, že nejen my jsme posláni k druhým, ale také oni jsou posláni k nám. Mnozí z nás mají určitě osobní zkušenost, že je ve víře a duchovním životě oslovil někdo, kdo nepatří ani mezi nejvzdělanější, ani mezi nejzbožnější, ani mezi nejangažovanější, kdo má sám ve víře spoustu otázek nebo se považuje za nevěřícího. Možná jsme zaregistrovali ve svých společenstvích (salesiánských, farních, manželských apod., mezi přáteli), že pokud se držíme synodální metody sdílení, dostává se nám obohacení, impulsů, inspirací a povzbuzení i od těch, od kterých bychom to ani nečekali, protože jsou nesmělí, nevyřeční, neprůbojní, neumí si říct o slovo. Když jim ale dáme prostor a skutečně nasloucháme, poznáme, že skrze ně k nám mluví Bůh.

Bůh se s námi touží setkat a dotýká se nás skrze ty, které ve svém životě potkáváme – partnera, děti, přátele, příbuzné, spolupracovníky v zaměstnání, kněze, farníky... Ve víře nás ale mohou posílit a povzbudit také „hledači“ a „nevěřící“, kteří nás osloví pravdivostí svého života, nebo kteří nám kladou otázky, o nichž jsme sami nikdy nepřemýšleli. Mnohému z evangelia můžeme porozumět také díky lidem, kteří jsou z jakéhokoli důvodu na okraji společnosti – nemocní, staří, chudí, pronásledovaní, věznění... Jejich očima se na nás dívá Ježíš a prosí o soucit, mi-

losrdenství, přátelství. Pokud nevnímáme lidi kolem sebe jako ty, které nám do života posílá Bůh, ochuzujeme se o spoustu darů a hlubokých setkání.

OTÁZKY K DISKUSI

- Kdo mě v životě nejvíce ovlivnil v otázkách víry? Kdy jsem při setkání s jiným člověkem nejsilněji zažil/a znamení Boží přítomnosti, dotek Boží? Stalo se mi něco podobného i při setkání s člověkem žijícím mimo církve, s tzv. nevěřícím?

MODLITBA

*Dobry Boze, dekuji ti za vsechny lidi,
kteři byli, jsou a budou součástí mého života.
Dej mi, prosím, vnímavé srdce,
abych zahlédl/a, co mi skrze ně ukazuješ
a uslyšel/a, co mi skrze ně říkáš.*

Amen.



6. Spiritualita – hledat, kde je citlivé místo člověka

JANA MACHÁČKOVÁ

◆ K ZAMYŠLENÍ

Co je to to citlivé místo:

<https://youtu.be/M9nElePB0fw?si=ERu0mEPZfEpe4cWW>

(slova tzv. františkánského živla - Šebestián Pavel Smrčina OFM)

“Proto vás já vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tišší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hledte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.” (Ef 4,13)



Dny salesiánské spirituality - Salesiánský misijní den v roce 2024 – byl zaměřen na dialog s výzvou „**Budme tvůrci dialogu**“.

Dialog byl hlavním nástrojem Dona Boska v přístupu k druhým a obzvláště k mladým, protože dokáže prohlubovat spojení a bourat zdi mezi lidmi a dělat tak svět o něco lepším místem k životu.

Připomeňme si 8.12.1841, kdy na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie Don Bosco rozmlouval v sakristii s Bartolomějem Garellim po tom, co ho kostelník ze sakristie vyhodil. Don Bosco naslouchal s otevřenou myslí, snažil se vnímat a porozumět perspektivě hochů kladením otázek na jeho situaci. Byl **vnímavý a empatický**, měl k němu úctu, **neposuzoval**, snažil se získat si jeho **důvěru**. **Hledal** téma, kde se s chlapcem potká. “Umíš

pískat?" Ujistil ho o tom, že se nemusí bát. Měl s ním **trpělivost**. Nabídl mu **svůj čas**. Svěřil ho **Panně Marii**.

STYL VZTAHŮ – ze Stanov: Čl. 18 –

Salesiáni spolupracovníci se inspiroují **preventivním systémem** Dona Boska. Ve svých vztazích projevují **laskavost** jako znamení Boží lásky a jako nástroj k otevření srdcí těch, s kterými se setkávají. Jsou připraveni **udělat první krok** a druhé vždy **přijímat** s dobrotou, úctou a trpělivostí. Snaží se budovat vztahy a přátelství, aby kolem sebe vytvářeli rodinnou atmosféru založenou **na otevřenosti a srdečnosti**. Šíří **pokoj** a vyjasnění a shodu hledají **dialogem**.

“ Budme tvůrci dialogu ”

Co je k tomu zapotřebí?

1. Naslouchat s otevřenou myslí

Snažit se vnímat a porozumět perspektivě druhého člověka, i když se s ním neztotožňuji. • Nepřerušovat a nesnažit se hned oponovat. • Klást doplňující otázky, abych se ujistil, že jsem správně pochopil sdělení.

2. Mít úctu k odlišnostem

Uznat, že každý má jedinečný pohled na svět a právo na svůj vlastní názor. • Vyhýbat se osobním útokům a urážkám. • Snažit se najít společnou řeč i v případě neshody. • Vážít si jiných kultur a náboženství pro dobro, které mohou nabídnout.

3. Jasně a srozumitelně formulovat myšlenky

Mluvit klidně a srozumitelně, snažit se o konstruktivní kritiku a vyjadřovat se s úctou.

4. Být vnímavý a empatický

Snažit se vcítit do situace druhého člověka a vnímat jeho emoce. • Reagovat s pochopením a laskavostí. • Snažit se o snížení napětí a o budování důvěry.

5. Mít ochotu učit se a měnit se

- Být otevřený novým myšlenkám a perspektívám.
- Dokázat se přiznat k chybě a změnit svůj názor.
- Snažit se zlepšovat své komunikační dovednosti.

MILOVAT BOHA V TOMTO SVĚTĚ

Boha musíme milovat skrze tento svět, v tomto světě, s tímto světem, ba i kvůli tomuto světu. A v tomto světě se setkáváme s dobrem i zlem. Ježíš visel na kříži mezi dobrým lotrem a zlým lotrem, mezi nebem a zemí, uvnitř lidství i uvnitř božství, mužské tělo s ženskou duší, zcela zmrzačený, a přece naprosto nedotčený. Realita je vždy prostoupena rozpory, "shodami protikladů." Následovníci Ježíše Krista jsou tedy Ti, kdo souhlasí, že přijmou, ponese a budou milovat, co miluje Bůh – tedy dobré, tak zlé –, a že za smíření dobrého a zlého v sobě zaplatí.

Možná nám připadá, že dotknout se rány, citlivého místa někoho jiného je aktem laskavosti směřujícím jen k němu. Tento dotek však může směřovat i k nám samým a způsobovat v nás změnu. Myslím, že naše srdce se změkčuje právě spoluprožitkem velké lásky či velkého utrpení.

Lidský soucit je nejlepší a nejjednodušší způsob, který nám otevírá srdce a umožňuje nám žít ve vlastním těle. Bůh chce, aby všichni lidé ztělesňovali Soucit a Vcítění Boží. Abychom se stávali plně lidskými, s ranami a vůbec se vším, co k naší lidskosti patří, a ne duchovně stoupali nebo si mysleli, že můžeme zůstat nezraněni.

(upraveno podle knihy Richarda Rohra: Univerzální Kristus, str. 114–117; 151;157)

OTÁZKY K DISKUSI

- 1. Co je mým citlivým místem? Místem, kde se mě Bůh dotýká?
- 2. Setkal jsem se již s někým, s kým jsem mohl o tomto svém citlivém místě mluvit, sdílet se? Jakým způsobem se ten dotyčný choval? Co dělal, nedělal, že jsem byl ochoten se s ním sdílet, hledat společně s ním pravdu o mě samotném?

- **3.** Pokud jsem se s takovým člověkem ještě nesetkal, jakého člověka bych k tomuto sdílení potřeboval? Jaký by měl být?
- **4.** Vidím nějaká rizika v otevírání citlivých míst druhým lidem? Jak mohu rozpoznat, že druhý překročil mé hranice a vstoupil do posvátného prostoru mého nejněžnějšího já?

MODLITBA

*Posílám modlitbu sv. Františka z Assisi
Pane, učiň mne nástrojem svého pokoje:
kde je nenávisť, ať přináším lásku,
kde je urážka, ať přináším odpuštění,
kde je nesvornost, ať přináším jednotu,
kde je omyl, ať přináším pravdu,
kde je pochybnost, ať přináším víru,
kde je zoufalství, ať přináším naději,
kde je temnota, ať přináším světlo,
kde je smutek, ať přináším radost.
Pane učiň,
ať nechci být tolik utěšován, jako spíše utěšovat,
být chápán, jako spíše chápat,,
být milován, jako spíše milovat.
Neboť je toto: kdo se dává, ten přijímá,
kdo na sebe zapomíná, ten je nalézán,
kdo odpouští, tomu je odpuštěno,
kdo umírá, ten povstává k věčnému životu.*

Amen.

7. Naše poslání k seniorům

ZDENĚK MRÁZEK

K ZAMYŠLENÍ

Matka Markéta: „Nejlepší výchova je, když my jako první děláme to, co přikazujeme druhým.“

PAPEŽ FRANTIŠEK:

„Mezigenerační rozpory jsou klamem a otráveným plodem konfrontační kultury. Stavět mladé proti starším (a naopak...) je nepřijatelná manipulace. (...) Společná příslušnost je v krizi a prosazují se individuality; přechod od „já“ k „my“ se jeví jako jedno z nejzřetelnějších znamení naší doby.“

Snažme se a ukazujme vlastním příkladem mladým lidem, aby byli připraveni a začali měnit mentalitu práce pouze pro „svůj“ osobní úspěch na mentalitu práce a vzdělání, které je povede k objevování skutečné plnosti života, pokud budou využívat osobní dary a dovednosti ve spolupráci s ostatními k budování lidštější a více bratrské společnosti a světa. Musíme se posunout od kultury založené na „já“ ke kultuře spočívající v „my“, kde je kvalitní práce i vzdělání definováno svými polidšťujícími, a nikoliv jen ekonomickými výsledky.

SAMOTA

„Až příliš často je pro seniory a prarodiče, samota trpkým životním společníkem.“

Když se nad tím zamyslíme, toto obvinění vznášené proti starší generaci, totiž že krade budoucnost mladým, je dnes všude

velmi přítomné. V různých podobách se s ním setkáváme i ve vyspělejších a modernějších společnostech. Stále více ztrácíme chuť k bratrství.“ (*Fratelli tutti*, 33)

PŘÍNOS SENIORŮ

Cenný přínos seniorů spočívá v umění čekat, vytrvat a láskyplně naléhat! (Nikoli rozhodovat a velet) Ani Ježíš (a ani Don Bosko) neměl zpočátku s učedníky dobré výsledky, ale byl trpělivý a je trpělivý i nadále, aby nás naučil, že vychovávat znamená čekat, vytrvat a láskyplně naléhat. Arcibiskup Gabriele Caccia, stálý pozorovatel Svatého stolce při OSN, 20. května v New Yorku ve svém příspěvku zdůraznil nutnost uznání cenného přínosu, který mohou senioři poskytnout rodinám a společnosti jako celku, a povzbuzoval k tomu, aby si senioři zachovali blízkost s mladšími generacemi. Účast na veřejném životě se podle vatikánského diplomata nemůže omezovat na politická a občanská práva, ale musí se rozšířit na společné vytváření pout sounáležitosti.

OTÁZKY K DISKUSI

- Uvažuji vážně o tom, jak budu prožívat / jak prožívám, změnu své role v životě, své „odcházení“ z rodiny, práce, církevních služeb, aktivit, které mi postupně bude život odebrat? Těším se na přechod od „já“ k „my“?
- Mohu ovlivnit své stáří? Pečovat přiměřeně o své zdraví, tělesné, duševní i duchovní. Nově naplňovat partnerský život novými aktivitami, zájmy a radostmi. Pečovat o své vztahy. Jsou to jediné, co si sebou vezmeme na věčnost. V rámci možností se učit novým věcem a používat je k službě druhým. Dbát o to, abych nepromarnil/la žádnou možnost k radosti z každého okamžiku a vnímání krásy. Je to cesta k pochopení mladých. A jistě i mnoho dalších věcí...)

MODLITBA

MODLITBA VE STÁŘÍ (SV. FRANTIŠKA SALESKÝ)

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý.

Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci.

Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých.

Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nešťoural a neporučnikoval.

Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat – ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.

Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývají jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku.

Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet.

Také se neodvažuji prosit o lepší paměť – ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich paměti.

Nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit.

Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý.

Starý morous je korunní dílo ďáblovo.

Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také o nich dovedl zmínit.

Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě,

Pane, to říkám – bojím se stáří. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Pociťuji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o bývalou krásu.

Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen.

Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel.

Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi.“

*Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš.
 Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou,
 ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu,
 k čemu mě ty ještě povoláš.
 A k tomu mi dej všechnu sílu srdce.
 Amen.*

BONUS

Co víme o stáří Dona Bosca? Myslím, že mnoho ne, a přece se lze od něho hodně naučit. Následující bonus za dnešním tématem vznikl sice již dávno, ale pokud se zamyslíme, očistíme text od dobově podmíněných myšlenek, dýchne z něj na nás duch Dona Boska, a i nám nabídne mnoho moudrých a cenných postřehů.

TERESIO BOSCO: DON BOSCO NA SHLEDANOU V NEBI

Koncem srpna 1887 se konalo na turínském kopci Valsalice několik kurzů duchovních cvičení pro mládence, kteří požádali o vstup do salesiánské kongregace. Přišel tam zpovídat i Don Bosko. Ten se již od 25. května nezúčastňoval na zasedáních hlavní rady. Vedení díla prakticky přenechal Donu Ruovi. Koncem září se značně zhoršil jeho zdravotní stav. Míval vysoké teploty a silné bolesti hlavy. Několik dní nebyl schopen slavit mši svatou. Jeho sekretář Don Viglietti si v těch dnech napsal do diáře: *„Přesto zůstává veselý, pracuje, píše, přijímá návštěvy. Potřeboval by potěšit, ale zatím sám povzbuzuje druhé.“*

Jednou večer hovořil Don Bosco s Donem Barberisem. Žertovně jej nazýval „oporou svého stáří“. Don Barberis se jej na konci rozhovoru otázal: *„Máte ještě nějaké přání? Velice rád učiním vše, čím trochu pomohu.“* Don Bosko byl zaujat svými myšlenkami a řekl: *„Vy, kteří zůstáváte dokončíte dílo, které jsem započal. Udělal jsem skicu, vy jí domalujete!“*

„Jenom abychom nepokazili, co jste udělal vy,“ namítal Don Barberis.

„O ne! Pohled!“ A Don Bosko jako by ožil. „Podařilo se mi udělat jen hrubý náčrt kongregace. Umělecké dílo z ní budou tvořit ti, co přijdou po mně.“

Když jednou koncem září večerěl Don Bosko ve své světnici, byl jeho hostem ředitel zemědělské školní farmy v Moglianu Venetu Don Veronesi. Během jídla mu Don Bosko řekl: „Mám před sebou jen krátký čas života, i když představení se domnívají že tu budu ještě dlouho... Ze smrti ale nemám strach. Starosti mi působí dluhy na kostele Božského Srdce. Je třeba zaplatit a je to mnoho peněz. Drahý Don Dalmazzo je sice velký dobrák, ale špatný správce... Co by si o mně pomysleli moji synové, kdybych jim zanechal tolik dluhů? Modlí se za mou duši. Příští rok už tady v tuto dobu nebudu...“

TÍSEŇ OPUŠTĚNOSTI

Don Paolo Albera, inspektor salesiánských domů ve Francii, musel odcestovat. Přišel se rozloučit. Don Bosko se díval lítostivě na svého Paola a se slzami v očích si stěžoval: „I ty odcházíš? Všichni mě opouštějí. Dnes večer odejde i Don Bonetti a Don Rua rovněž odejde. Všichni mě opustí a nechají samotného.“ Přestal mluvit a tiše plakal. Byl unavený sešlý na konci sil. Život díla pokračoval mimo něj a on cítil svou vyřazenost. Trpěl tím i don Albera a svou bezradnou bolest nad tímto stavem nijak neskrýval. Don Bosko jej však obratem povzbudil: „Nechápej to jako výčítku! Nikdy nechci vyčítat ani si stěžovat! Konej svou povinnost! Víím, že už jsem starý, a nejsem k ničemu. Budu se za tebe modlit, aby tě provázal Pán.“

Možná že se toho zase tolik nezměnilo....

8. Misie k nám samotným

JOSEF HES

◆ K ZAMYŠLENÍ

Čl. 21 Bratři a sestry v Donu Boskovi

Společné apoštolské povolání a příslušnost ke stejnému Sdružení činí ze salesiánů spolupracovníků duchovní bratry a sestry. „Jsou jedno srdce a jedna duše“, protože žijí ve společenství sjednoceni duchem Dona Boska.

Radostně se účastní „rodinného života“ Sdružení, aby se navzájem poznávali, společně rostli, vyměňovali si zkušenosti víry a připravovali apoštolátní projekty. Vzájemným přijímáním podporují život společenství.

(Stanovy ASC)

„Když cítíme lásku a vlídnost k druhým, nejenže se díky tomu ostatní cítí milováni a je o ně postaráno, ale pomáhá to i nám rozvíjet vnitřní štěstí a mír.“

(Dalajláma)

„Den bez přátel je jako hrnec bez jediné kapky medu“

(Medvídek Pú)

„Opakem pravé lásky není nenávisť, ale lhostejnost.“

(Robert Fulghum)

Abychom mohli šířit radostného salesiánského ducha, musíme napřed (nebo lépe zároveň) tuto rodinnost prožívat v našich společenstvích. Jen díky vzájemné důvěře a otevřenosti můžeme společně růst a pak také připravovat apoštolátní projekty, jak nás k tomu vybízí Stanovy ASC. Všimějme si především těch 'na okrajích', uzavřených a možná někdy i zraněných.

OTÁZKY K DISKUSI

- Co nám pomáhá k vzájemnému poznávání se v rodinném duchu? V jakých situacích a s kým si vyměňujeme své osobní zkušenosti víry?

MODLITBA

Bože, náš Otče i Matko, ty nám dáváš svaté jako inspiraci a jako přímluvce.

Pro jejich zásluhy tě prosíme:

Na přímluvu svatého Dona Boska

– (odp.) posiluj v nás salesiánskou spiritualitu.

Na přímluvu svaté Matky Markéty dej,

– (odp.) abychom se radostně účastnili rodinného ducha Sdružení.

Na přímluvu svatého Dominika Savia dej,

– (odp.) abychom si radostně vyměňovali zkušenosti víry.

Na přímluvu svatého Jarouška Kopeckého dej,

– (odp.) abychom se s laskavou něžností vzájemně poznávali.

Na přímluvu svatého Toníka Nevoly dej,

– (odp.) abychom společně rostli ve vzájemné podpoře.

Na přímluvu svatého Martina Jílka dej,

– (odp.) abychom s novým elánem připravovali apoštolátní projekty.

Amen.

9. Příprava na služby bližním

HANKA CHYTRÁ

◆ K ZAMYŠLENÍ

Můžeme si položit otázku, zda my sami aktivně, sloužíme“ druhým nebo jsme sloužili, když jsme měli ještě dost sil anebo se již nacházíme ve fázi, kdy sami potřebujeme pomoc druhých...

Samozřejmě, že služba druhým nespočívá „jen“ v samotném starání se, ale nezastupitelné místo mají naše modlitby za všechny potřebné i za ty, kteří jim pomáhají. Neméně důležitý je i způsob, jakým druhým sloužíme anebo jejich pomoc my sami dokážeme přijímat: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte“

A jak říká sv. Pavel: „Radostného dárce miluje Bůh“ (ale já myslím, že i radostného příjemce):)

Papež František nám říká:

...V samotném jádru evangelia je život ve společenství a péče o druhé. Obsah prvotního hlásání má bezprostřední morální dopad, v jehož středu se nachází činnorodá láska...

Jde o poselství, na které si snadno zvykáme, téměř mechanicky je opakujeme, aniž bychom si dali záležet na tom, aby mělo reálný dopad do života našeho i našich společenství. Jak nebezpečný a škodlivý je tento návyk, který nás vede k tomu, že ztrácíme schopnost žasnout, smysl pro krásu i nadšení pro prožívání evangelia bratrství a spravedlnosti: Cokoliv jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali: “ (Mt 25,40). Někdy máme tvrdé srdce i mysl, zapomínáme, bavíme se, upadáme do vytržení nad nezměrnými možnostmi konzumu

a povyražení, které nám tato společnost nabízí. Vzniká tak určitý druh odcizení, kterým jsme postiženi všichni, poněvadž: „se odcizuje společnost, která svým společenským uspořádáním, výrobou a spotřebou ztěžuje sebedarování a vytvoření mezilidské solidarity“...Poněvadž je tato exhortace určena členům katolické církve, chci s bolestí poznamenat, že nejhorší diskriminací, kterou trpí chudí, je nedostatek duchovní pozornosti. Nezměrná většina chudých se vyznačuje zvláštní otevřeností pro víru. Potřebují Boha a nemůžeme jim nenabízet jeho přátelství, jeho požehnání, jeho slovo, slavení svátostí a cestu růstu a zrání ve víře. Preferenční volba pro chudé se musí projevovat hlavně tím, že především k nim obracíme svou náboženskou pozornost“.

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7)

Papež František, *Evangelii gaudii*,

IV.kap.: „Sociální rozměr evangelizace“

ODE MNE K ZAMYŠLENÍ

Kdo jsou to vlastně ti chudí v našem okolí?

Podle mého názoru všichni, kteří se ocitli z různých důvodů na okraji zájmu naší většinové společnosti: bezdomovci, uprchlíci, lidé z nižších sociálních vrstev, osamělí lidé, narkomani, psychicky nemocní, vězni...

Mnoho salesiánů spolupracovníků už těmto lidem různým způsobem pomáhá-Bohu díky za každého z vás, kdo k nim patříte!

Při přípravě tohoto tématu jsem se setkala se svoji snachu, která již mnoho let pracuje s narkomany a alkoholiky-tedy s lidmi v tomto slova smyslu chudými. Chudými především na vztahy s lidmi, opovrhovanými, nechtěnými,nešťastnými...

Když jsem jí řekla, že připravuji toto téma pro náš formační plán, tak se zmínila o nedostatku lidí, kteří by nějakým způsobem chtěli pomáhat rodinám lidí ve výkonu trestu.

Ptala se, co by bylo v našich silách, do čeho bychom byli ochotni jít, ale dokázala by si představit vytvoření takové skupinky lidí, kteří by se věnovali rodinám vězňů a pomáhali jim zbavit se pocitu izolovanosti a vyčlenění. A nabídli jim blízkost a přijetí.

Papež František nás vybízí ke konkrétním činům v oblasti duchovní pozornosti vůči chudým...

Don Bosco navštěvoval vězně a přinášel jim Boží odpuštění, blízkost a lásku...

Já jsem se „náhodou“ zmínila před svojí snachou, která pracuje s lidmi na okraji společnosti...

Duch Svatý vane, kudy chce...

Pokud někoho z vás oslovila tato nabídka, můžeme ji společně proměnit ve skutky ..

Připojuji svůj kontakt:

Hanka Chytrá
společenství Praha Sever II
 **607 892 938**
chytra.ha@gmail.com

OTÁZKY K DISKUSI

- 1) Jaký jsem služebník? Nepovyšuji se nad ty, kterým pomáhám, byť jen vnitřně?
- 2) Nedávám druhým najevo, jak mi mají být vděční, co mě pomoc či starání se o ně stojí?
- 3) Dokážu přijímat pomoc od druhých s pokorou a mile? Neztěžuji ji zehráním typu: „Jsem vám jen na obtíž“...?
- 4) Dokážu projevit vděčnost za nezištnou pomoc, i když mám pocit, že bych si to sám udělal raději podle svého a jinak?

MODLITBA

*Pane, ty vidíš do nejhlubších míst našich srdcí,
znáš naše možnosti, limity, nedokonalosti, hříchy
i snahu, dobrou vůli i slabé stránky,
chuť i nechuť k překonávání překážek.*

*Dal jsi každému z nás jedinečné dary a schopnosti
a teď je na nás, abychom až do konce našich dní
nepřestávali objevovat, jak můžeme být užiteční lidem
kolem nás,*

*abychom se nebáli darovat svůj čas, zájem a pochopení,
lásku a přijetí těm, které nám posíláš do cesty.*

*Duchu Svatý, prosíme tě, proměňuje naše srdce a veď nás!
Svatý Done Bosco, buď s námi!*

Maria Pomocnice křesťanů, přimlouvej se za nás!

Amen.



10. Jak můžeme přispět k tvorbě základní buňky církve, jejíž jsme součástí?

JOSEF A LENKA PEŠATOVI

◆ K ZAMYŠLENÍ

SALESIÁNSKÁ PERSPEKTIVA /Pravidla apoštolátního života/

„Salesiáni spolupracovníci přijímají podle vzoru Dona Boska závazek vychovávat a evangelizovat tak, aby formovali „čestné občany, dobré křesťany a jednou šťastné obyvatele nebe“. Jsou si vědomi, že jsou stále na cestě k větší lidské a křesťanské zralosti. / Úkol křesťansky vychovávat § 1./“

„... Ve svých vztazích projevují laskavost jako znamení Boží lásky a jako nástroj k otevření srdcí těch, s kterými se setkávají. Jsou připraveni udělat první krok a druhé vždy přijímat s dobrotou, úctou a trpělivostí. Snaží se budovat vztahy důvěry a přátelství, aby kolem sebe vytvářeli rodinnou atmosféru založenou na otevřenosti a srdečnosti. Šíří pokoj a vyjasnění a shodu hledají dialogem. / Čl. 18 Styl vztahů /“

„Salesiáni spolupracovníci podporují oddanost učitelskému úřadu církve. Jejich vztahy k farářům, ostatním kněžím, zasvěceným osobám i k laikům se vyznačují úctou, solidaritou a aktivní účastí na pastoračních plánech, zejména těch, které se týkají mládeže, rodiny a povolání. / Kap. I Apoštolátní úsilí salesiána spolupracovníka a salesiánky spolupracovnice - Čl. 1 - Salesiáni spolupracovníci a salesiánky spolupracovnice v církvi - § 2./“

EVANGELII GAUDIUM /Apoštolská exhortace papeže Františka/

„Na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí nebo nějaká velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření“. /*Benedikt XVI.*/

Dobro se vždycky chce sdílet. Každá autentická zkušenost pravdy a krásy sama sebou expanduje a každý člověk, který prožívá hluboké osvobození, dostává větší vnímavost pro potřeby druhých.

... „Život sílí, když se daruje, a slábne v izolaci a pohodlnosti.

Farnost je církevní přítomnost na daném území, prostředím, kde se naslouchá Slovu a kde roste křesťanský život, dialog, zvěst, velkodušná láska, adorace a bohoslužba.

Ostatní církevní instituce, komunitní báze a malá společenství, hnutí a další formy sdružení jsou bohatstvím církve a Duch je probouzí kvůli evangelizaci všech prostředí a sektorů.

Budme realisty, ale neztrácejme veselost, smělost a odevzdanost plnou naděje! Nenechme si ukrást misionářskou sílu!

„Je důležité vždycky vědět, že první slovo, pravá iniciativa, opravdová činnost přichází od Boha a jedině zapojením se do této božské iniciativy, jedině vyprošením si této božské iniciativy můžeme se také my spolu s Ním a v Něm stát evangelizátory.“/ *Benedikt XVI.* /

„Čím více se přimknete k Ježíši, tím více budete schopni být blízko jeden druhému.“ /*sv. Jan Pavel II.*/

◆ OD NÁS K ZAMYŠLENÍ

Ve farní rodině to má fungovat jako v lidské rodině. Jak se říká: Když je Bůh na prvním místě, je všechno na správném místě. Základem je láskyplné sdílení víry a naděje.

Pán Bůh si nepřeje nic jiného, než abychom byli šťastní tady i na věčnosti, a to i navzdory tomu, že někdy k tomu vede těžká cesta.

Dává nám farní společenství a chce, abychom se v ní učili se mít se rádi:

- Účastnit se pravidelně liturgického života církve, zvláště eucharistie a smíření
- Společně se modlit za farnost a za sebe navzájem místo nikam nevedoucího „filozofování“
- Upřímně se sdílet
- Mít společné zážitky
- Více chválit, děkovat, povzbuzovat, méně kritizovat
- Hezky mluvit o druhých
- Raději se omluvit, i když necítím vinu
- Udržet svěřené tajemství
- Umět poprosit a poděkovat

A to všechno ve světle přikázání „miluj Boha nade všechno a svého bližního jako sám sebe.“

OTÁZKY K DISKUSI

- Co mě vede k tomu, že dělám něco dobrého pro farnost?

MODLITBA

Pane, náš Spasiteli, Ty, který jsi láska sama, prosíme Tě o dary svého Ducha svatého, trpělivost, dobrotu a vlídnost, abychom v lásce jednali a chválili Tě tak svým životem a byli šťastní my i lidé kolem nás a jednou jsme se v radosti všichni setkali s Tebou ve Tvém Království.

Amen.



**SDRUŽENÍ SALESIÁNŮ
SPOLUPRACOVNÍKŮ**

